

Reč života - mart 2018.

„Pokaži mi, Gospode, puteve svoje, nauči me hoditi stazama Tvojim.“ (Psal 25, 4).

Kralj i prorok David, autor ovog psalma, pritisnut je nevoljom i siromaštvom i oseća se ugroženim od strane svojih neprijatelja. Želeo bi da pronade izlaz iz ove bolne situacije, međutim oseća svu svoju nemoć. Onda, podigne oči prema Bogu Izraelovom, koji oduvek čuva svoj narod i priziva ga u nadi da će mu priteći u pomoć. Reč života ovog meseca naročito naglašava njegovu molbu da sazna puteve i staze Gospodnje, kao svetlo u svojim izborima, posebno u teškim vremenima.

„Pokaži mi, Gospode, puteve svoje, nauči me hoditi stazama Tvojim.“

I nama se *desi* da moramo da donosimo važne odluke za naš život, odluke koje iziskuju od nas celo naše biće i savesno postupanje; ponekad su pred nama mnogo mogućih puteva i nismo sigurni koji bi bio najbolji, a drugi put opet, kao da nema ni jednog... Tražiti put kojim se napreduje je nešto u samom čoveku, ali ponekad treba tražiti pomoć od prijatelja. Hrišćanska vera nam otvara prijateljstvo sa Bogom: On je Otac koji nas prisno poznaje i prati nas s ljubavlju na našem putovanju. On svakoga dana poziva sve nas da, ako to želimo, prihvatimo jednu avanturu, dajući nam kompas koji nas orijentiše prema bezinteresnoj ljubavi prema Njemu i prema svim svojim sinovima.

Putevi i staze su takođe prilike za susret sa drugim putnicima i za otkrivanje novih i zajedničkih destinacija. Hrišćanin nikada nije izolovana osoba, već je deo jednog naroda na putu prema nacrtu Boga Oca nad čovečanstvom, koji nam je Isus otkrio svojim rečima i čitavim njegovim životom: univerzalno bratstvo, 'civilizacija ljubavi'.

„Pokaži mi, Gospode, puteve svoje, nauči me hoditi stazama Tvojim.“

A putevi Gospodnji su za odvažne. Ponekad se čini da su na granici naših mogućnosti, kao što su viseći mostovi razapeti između zidova stena. Na njima se gube sebične navike, predrasude, lažne poniznosti, a otvaraju horizonti dijaloga, susreta, angažovanje za zajedničko dobro. Iznad svega, zahtevaju od nas uvek novu ljubav, postavljenu na kamenu ljubavi i Božjoj vernosti prema nama, koja ima snagu oprostaja. To je neophodan uslov za izgradnju odnosa pravde i mira između ljudi i naroda. Čak i jednostavno svedočanstvo o činu ljubavi, ali autentičnog, može osvetliti put u srcima drugih. U Nigeriji, na susretu na kom su mladi i odrasli mogli da podele svoja lična iskustva evanđeoske ljubavi, Maja, jedna devojčica je rekla: „Juče, dok smo se igrali, jedan dečak me je gurnuo i pala sam. Izvinio mi se i ja sam mu oprostila“.

Ove reči su otvorile srce čoveka čijeg oca su ubili Boko Haram: „Pogledao sam Maju. Ako ona, koja je jedno dete, može oprostiti, znači da to i ja isto tako mogu uraditi“.

„Pokaži mi, Gospode, puteve svoje, nauči me hoditi stazama Tvojim.“

Ako želimo da se poverimo sigurnom vodiču na putu, setimo se da je upravo Isus rekao o sebi: „Ja sam Put“ (Jn 14: 6). Obraćajući se mladima okupljenim u Santjagu de Komposteli, povodom Svetskog dana

mladih 1989, Kjara Lubik ih je ohrabrila sledećim rečima:

„[...] Definišući samoga sebe kao „Put“, on je mislio da moramo ići kako je išao i On [...] Može se reći da put koji je prošao Isus ima ime: ljubav [...] Ljubav koju je Isus živeo i doneo, je jedna posebna i jedinstvena ljubav. [...] To je ta ista ljubav koja plamti u Bogu. [...] Ali koga ljubiti? Ljubiti Boga svakako je naša prva dužnost. Zatim: ljubiti svakog bližnjeg. [...] Od jutra do mraka, svaki odnos sa drugima treba živeti takvom ljubavlju. Kod kuće, na univerzitetu, na poslu, sportskim terenima, na odmoru, u crkvi, na ulici, moramo iskoristiti razne prilike da ljubimo druge kao same sebe, da vidimo Isusa u njima, ne zanemarujući nikoga, naprotiv ljubiti sve, prvi. [...] Ući što je moguće dublje u dušu drugoga; uistinu shvatiti njegove probleme, njegove potrebe, njegove nevolje i njegove radosti, kako bismo podelili sve sa njim. [...] Postati, na određeni način, drugi on. Kao što je Isus, koji je Bog, postao čovek kao i mi, iz ljubavi. Tako će se bližnji osećati shvaćenim i utešenim, jer ima ko da nosi sa njim njegove poteškoće, njegove boli i da deli s njime njegove male radosti. „Živeti drugog“, „živeti druge“: ovo je jedan veliki, izvanredan ideal, [...]“.

Leticija Magri